

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER

A R R E S T

**nr. 267.937 van 6 oktober 2026
in de zaak A. 249.133/XIV-40.284**

In zake: de BV P.
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaten Charles-Henri de La Vallée Poussin en Claire Sponar
kantoor houdend te 1060 Brussel
Charleroisesteenweg 112
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen:

de STAD MECHELEN
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Gitte Laenen
kantoor houdend te 2800 Mechelen
Antwerpsesteenweg 16-18
bij wie woonplaats wordt gekozen

Tussenkommende partij:

de BV Q.
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Jos Timmermans
kantoor houdend te 9300 Aalst
Leo de Béthunelaan 46
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van de vordering

1. De vordering, ingesteld op 9 september 2026, strekt tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van “de beslissing van het college van burgemeester en schepenen van de Stad Mechelen d.d. 18 augustus 2026, waarbij het verslag van nazicht van de offertes werd goedgekeurd en perceel 1 ‘Mechelen’ van de concessie voor diensten met als voorwerp ‘het leveren, installeren, overnemen, onderhouden en exploiteren van publiek

toegankelijke normale Laadinfrastructuur voor Elektrische Voertuigen in Mechelen en Leuven' aan de [bv Q.] werd gegund”.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Bij beschikking van 10 september 2026 werd, in samenspraak met het aangeduide lid van het auditoraat, de procedurekalender vastgesteld.

De verwerende partij heeft een nota en een administratief dossier ingediend.

Met een verzoekschrift van 22 september 2026 heeft de bv Q. gevraagd om in het administratief kort geding te mogen tussenkomen.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 30 september 2026 om 11 uur.

Staatsraad Inge Vos heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Mathilde Vilain XIV, die *loco* advocaten advocaten Charles-Henri de La Vallée Poussin en Claire Sponar verschijnt voor de verzoekende partij, advocaat Lander Maes, die *loco* advocaat Gitte Laenen verschijnt voor de verwerende partij, en advocaat Jos Timmermans, die verschijnt voor de tussenkomende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur Frederic Eggermont heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. De verwerende partij schrijft samen met de stad Leuven een concessie voor diensten uit met als voorwerp ‘het leveren, installeren, overnemen, onderhouden en exploiteren van publiek toegankelijke normale Laadinfrastructuur voor Elektrische Voertuigen in Mechelen en Leuven’.

De concessie omvat twee geografisch onderscheiden percelen: één voor Mechelen en één voor Leuven. De voorliggende vordering heeft enkel betrekking op perceel 1: stad Mechelen.

De concessie wordt gegund bij wege van vereenvoudigde onderhandelingsprocedure met Europese bekendmaking.

3.2. Luidens de concessieleidraad die op de concessie van toepassing is omvat de concessie twee verplichte opties, waaronder optie 2 ‘Parkeersensoren’ die in de concessieleidraad als volgt wordt omschreven:

“De Concessieverlener kan beslissen om parkeersensoren te integreren in het kader van deze Concessie. De integratie van dergelijke sensoren kan een beperkte impact hebben op de Laaddienstprij; een maximale stijging van 0,01 euro per kWh wordt hierbij als aanvaardbaar beschouwd.

1. Voor Stad Mechelen perceel 1 geldt dat parkeersensoren optioneel binnen deze Concessie kunnen worden opgenomen. Indien Mechelen beslist om parkeersensoren te voorzien, rust op de Concessiehouder de verplichting om de benodigde uitrusting en technische integratie te realiseren, conform OCPI specificaties. (Bijlage 14 & 15).
2. Voor Stad Leuven perceel 2 worden parkeersensoren buiten deze Concessie geplaatst. De Concessiehouder moet in dat geval wel voldoen aan de vereisten inzake gegevensuitwisseling via API's, zodat de sensorinformatie op een uniforme en betrouwbare manier kan worden ontsloten voor handhaving en opvolging. Conform de technische vereisten en API-specificaties zoals opgenomen in Bijlage 8.
In alle gevallen verbinden de steden zich ertoe om, wanneer parkeersensoren worden ingezet, in te staan voor een effectieve handhaving op het gebruik van de laadplaatsen.”

De laaddienstprij wordt in de concessieleidraad gedefinieerd als: “De prijs per kWh die de Concessiehouder aan de Gebruiker aanrekent voor de standaard Laaddienst (Slim Laden Concept 1)”.

Punt 2.17 van de concessieleidraad vermeldt twee gunningscriteria: gunningscriterium prijs (40 punten) en gunningscriterium kwaliteit (60 punten). Het eerste gunningscriterium prijs wordt als volgt omschreven:

“De beoordeling van de prijs gebeurt op basis van het onderstaand gunningscriterium dat overeenstemt met de prijscomponent dat voor deze Concessie is vastgesteld, verder toegelicht onder hoofdstuk 2.18.:

Hoofdcriterium	Criterium	Gewicht (punten)
Prijs	Totaal	40
	Maximale Laaddienstprij per kWh aan de e-rijder	40

De Concessieverlener gaat uit van een exploitatiemodel, waarbij de Concessiehouder het geheel van de diensten kan leveren zonder bijdrage van de Concessieverlener of andere overheden. De enige wijze waarop de e-rijder (al dan niet via de eMSP) kan bijdragen is via een energietarief (dit gunningscriterium), mogelijk aangevuld met een rotatietarief (verplichte optie en vastgelegd door de Concessieverlener, zie artikel 2.14.2. voor meer details).

In het kader hiervan dient de Inschrijver aan te geven welke maximale Laaddienstprij (uitgedrukt in euro per kWh met twee cijfers na de komma, exclusief BTW) gehanteerd zullen worden aan de normale Laadpalen per Perceel (cluster van regio's) waarop hij inschrijft. Deze maximale laadprijzen per Perceel dienen ingevuld te worden op het offerteformulier (Bijlage 1 – Offerteformulier) en de Prijsinventaris (Bijlage 2 – Prijsinventaris).

De opgegeven maximale Laaddienstprij geldt zowel wanneer de e-rijder een activatiemiddel van zijn E-MSP gebruikt (bv. een Laadpas of app) of het laden (de)activeert via een ad-hoc betaalmethode (bv. SMS/app/Payconiq/Apple Pay/Bancontact/creditcard-betaling of anders). Het gaat in ieder geval om de maximale Laaddienstprij die de Inschrijver niet-discriminatoir zal aanrekenen aan eender welke eMSP, ongeacht of het om een in house E-MSP gaat, of een derde eMSP, aangezien het mogelijk is dat een eMSP nog een eigen marge of tariefelement aanrekent.

Bij de beoordeling van dit gunningscriterium ontvangt de Inschrijver die binnen een perceel de laagste prijs heeft opgenomen in zijn Offerte de maximale score van 40 punten. De andere Inschrijvers krijgen een pro rata aantal punten conform de volgende formule:

$$Punten = 40 * \left(\frac{Prijs_{Laagste}}{Prijs_{Inschrijver}} \right)$$

[...]"

Punt 2.18 van de concessieleidraad, waarnaar in de voormelde omschrijving van het prijscriterium verwezen wordt, heeft betrekking op de wijze van prijsvaststelling en de prijscomponenten van de prijsinventaris. Wat de prijscomponenten van de prijsinventaris betreft bepaalt de concessieleidraad onder meer het volgende:

“Per Perceel van de Concessie waarvoor de Offerte geldt, geven de Inschrijvers een prijs op voor de volgende posten van de Prijsinventaris (zie ook Bijlage 2 – Prijsinventaris) zonder enig voorbehoud op de voorwaarden zoals vastgelegd in de concessiedocumenten:

1. Laaddienstprij per kWh

De Concessieverlener gaat uit van een exploitatiemodel waarbij de Concessiehouder alle diensten binnen deze Concessie levert zonder enige financiële bijdrage van de Concessieverlener. De Concessiehouder is daarentegen een concessievergoeding verschuldigd aan de Concessieverlener voor de exploitatie van de laadinfrastructuur, zoals bepaald in dit bestek. Deze concessievergoeding staat los van de Laaddienstprij die aan de Gebruiker wordt aangerekend.

De Inschrijver dient in zijn Offerte aan te geven welke maximale Laaddienstprij per kWh hij zal hanteren voor E-rijders, zowel voor laadsessies via een E-MSP als voor ad-hoc betalingen. De maximale Laaddienstprij wordt opgegeven in euro per kWh, exclusief btw, met twee cijfers na de komma.

De Concessiehouder is volledig verantwoordelijk voor het innen van de Laaddienstprij bij de E-rijder of de E-MSP, alsook voor de correcte afhandeling van de betalingsstromen. De Concessieverlener kan hiervoor in geen geval aansprakelijk worden gesteld.”

Als bijlage 2 bij de concessieleidraad is een prijsinventaris gevoegd die eruitziet als volgt:

“

Bijlage 2 – Prijsinventaris

Deze prijsinventaris is van toepassing op (aan te vinden door de inschrijver):

- ☐ Perceel 1: Mechelen
☐ Perceel 2: Leuven

Prijscriterium	Omschrijving	Eenheid	Laadprijs in EUR (excl. BTW)	BTW	Laadprijs in EUR (incl. BTW)
1	Laaddienstprij per kWh aan de e-rijder	per kWh		21%	0,00

De inschrijver dient de betreffende percelen aan te vinken en het witte vak (veld D15) in te vullen, hier dient de aangeboden laadprijs per kWh excl. BTW opgegeven te worden. Vervolgens wordt automatisch de laad

Opgemaakt te op 2025
Naam:
Functie:
Handtekening:

”

3.3. Uit de nota van inlichtingen van 18 mei 2026 waarvan de kandidaat-inschrijvers kennis konden nemen, blijkt dat één van de gegadigden de volgende vraag (nummer 71) stelde met betrekking tot de concessieleidraad wat de parkeersensoren betreft:

“Aan Stad Mechelen betreffende parkeersensoren: gelieve te verduidelijken wie instaat voor de kosten van de aankoop en installatie van de parkeersensoren. Bijkomend, dienen de sensoren gelijktijdig geplaatst te worden met de laadinfrastructuur of nadien. Hieraan gelinkt, kan men bevestigen of de 0.01€/kWh door de Concessiehouder gebruikt kan worden om de recurrente kosten te dekken die enkel gepaard gaan met de dataintegratie met de leverancier van de parkeersensoren. Deze wordt bijgevolg ook meegenomen bij elke prijssherziening?”

Deze vraag werd door de verwerende partij als volgt beantwoord:

“Voor perceel 1 - Stad Mechelen - moet worden verduidelijkt dat de aankoop, installatie, beheer- en integratiekosten van parkeersensoren ten laste van de Concessiehouder zijn, indien de stad gebruik wenst te maken van deze optie zoals vermeld in het bestek. De maximale stijging van 0,01 euro per kWh die in het bestek wordt vermeld, dekt alle mogelijke kosten voor de optionele plaatsing van sensoren door de concessiehouder. De werkwijze voor plaatsing van sensoren, hetzij bij alle laadpunten dan wel voor een deel kan door de indiener worden voorgesteld in een plan van aanpak. Desgevallend mag deze meerkost verrekend worden bovenop de maximale Laad[d]ienstprij. Dit is enkel van toepassing voor perceel 1.”

3.4. Vijf inschrijvers dienen een eerste offerte in, onder wie de verzoekende partij en de verzoekende partij tot tussenkomst.

3.5. Op basis van een initiële rangschikking wordt beslist om enkel hen als de twee best gerangschikte inschrijvers uit te nodigen om een finale offerte (BAFO) in te dienen.

Beiden dienen een finale offerte in.

3.6. Er wordt een verslag van nazicht opgesteld waarin onder punt 2 ‘Beoordelingsmethodiek’ onder meer wordt gesteld:

“Prijsbeoordeling en verplichte optie voor perceel 1

Voor perceel 1 Mechelen hield de aanbestedende overheid bij de prijsbeoordeling rekening met de verplichte optie inzake parkeersensoren. Deze verplichte optie maakt deel uit van de economisch te beoordelen aanbieding voor perceel 1. De prijsimpact van deze optie werd daarom meegenomen in de berekening van de maximale laaddienstprijis en de prijsscore voor perceel 1.

Deze werkwijze steunt op de regels uit het bestek over verplichte opties en prijsbeoordeling. Verplichte opties maken deel uit van de offerte en worden, wanneer de aanbestedende overheid ze in aanmerking neemt, samen met de basisofferte beoordeeld. Het bestek bepaalt daarnaast dat de prijs wordt beoordeeld op basis van de maximale laaddienstprijis per kWh aan de e-rijder. Voor perceel 1 werd die maximale laaddienstprijis dus beoordeeld inclusief de prijsimpact van de verplichte optie.

Voor perceel 2 Leuven is deze verplichte optie niet van toepassing. De prijsbeoordeling voor perceel 2 steunt bijgevolg op de maximale laaddienstprijis zonder deze optie.”

Uit het verslag van nazicht blijkt dat de verzoekende partij tot tussenkomst de hoogste finale score behaalt (95/100), met een score van 40/40 voor het criterium prijs en een score van 55/60 voor het criterium kwaliteit. De verzoekende partij behaalt de tweede hoogste score (94,62/100), met een score van 38,62/40 voor het criterium prijs en 56/60 voor het criterium kwaliteit.

Voorgesteld wordt om perceel 1 van de concessieopdracht te gunnen aan de verzoekende partij tot tussenkomst die aldus de hoogste totaalscore behaalt voor perceel 1 hetgeen in het gunningverslag nog als volgt wordt toegelicht:

“[bv Q.] behaalt de maximale score op prijs en scoort zeer sterk op kwaliteit. [bv P.] scoort inhoudelijk licht hoger op kwaliteit, maar de prijsbeoordeling voor perceel 1 houdt rekening met de verplichte optie inzake parkeersensoren. Door de prijsimpact van deze optie behaalt [bv P.] een lagere prijsscore voor perceel 1. Daardoor behaalt [bv Q.] voor perceel 1 de hoogste totaalscore.”

3.7. Op 18 augustus 2026 beslist het college van burgemeester en schepenen van de stad Mechelen om het verslag van nazicht goed te keuren en perceel 1 ‘stad Mechelen’ van de concessie voor diensten met als voorwerp ‘het leveren, installeren, overnemen, onderhouden en exploiteren van publiek toegankelijke normale Laadinfrastructuur voor Elektrische Voertuigen in Mechelen en Leuven’ te gunnen aan de bv Q.

Dit is de bestreden beslissing.

IV. Tussenkomst

4. De bv Q. blijkt voordeel te halen uit de bestreden beslissing en heeft er belang bij dat de vordering wordt afgewezen. Bijgevolg wordt haar verzoek tot tussenkomst ingewilligd.

V. Regelmatigheid van de rechtspleging

5. Alle partijen vragen om de vertrouwelijke behandeling van bepaalde door hen neergelegde stukken die zij in de inventaris als vertrouwelijk aanduiden en waarbij zij ook de redenen opgeven waarom zij om die vertrouwelijke behandeling vragen.

Er zijn geen gronden aangevoerd door de partijen om het aangevoerde vertrouwelijk karakter ervan, althans in deze fase van het geding, te lichten.

6. De verzoekende partij dient daags voor de terechtzitting nog een pleitnota in bij het verzoekschrift, waarvan zij aangeeft dat zij deze elementen ter terechtzitting zal aanhalen als antwoord op de uiteenzettingen van de verwerende partij in de nota met opmerkingen.

De procedureregeling voorziet niet in de mogelijkheid om een aanvullende nota als een processtuk neer te leggen, noch werd erom gevraagd door de Raad van State of het Auditoraat. Het is de partijen echter wel toegestaan om nieuwe feiten die een invloed kunnen hebben op de ontvankelijkheid of de beoordeling van de middelen, aan de Raad van State ter kennis te brengen. In zoverre een aanvullende nota een reactie vormt op dergelijke nieuwe feiten, kan ze bij de zaak worden betrokken. In zoverre een aanvullende nota geen betrekking heeft op dergelijke feiten, maar de neerslag vormt van het pleidooi ter zitting van de verzoekende partij, zoals te dezen het geval lijkt te zijn, wordt ze niet als een processtuk, maar als een loutere inlichting in aanmerking genomen.

VI. Herinnering aan de schorsingsvoorwaarden

7. Krachtens artikel 17, §§ 1, 5 en 6, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, gelezen in samenhang met de artikelen 15 en 31 van de wet van 17 juni 2013 ‘betreffende de motivering, de informatie en de rechtsmiddelen inzake overheidsopdrachten, bepaalde opdrachten voor werken, leveringen en diensten en concessies’ (hierna: wet van 17 juni 2013), moet enkel worden onderzocht of in de voorliggende vordering tot schorsing die is ingesteld volgens de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid, een ernstig middel waarvan het onderzoek zich leent voor een versnelde behandeling of een klaarblijkelijke onwettigheid wordt aangevoerd.

VII. Onderzoek van het eerste onderdeel van het enig middel

Standpunt van de partijen

8. De verzoekende partij voert in het verzoekschrift een enig middel aan genomen uit de schending van de artikelen 24, 46 en 55 van de wet van 17 juni 2016 ‘betreffende de concessieovereenkomsten’ (hierna: wet van 17 juni 2016), artikelen 4/1 en 5/1 van de wet van 17 juni 2013, artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 ‘betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen’ (hierna: wet 29 juli 1991), artikel 30 van het koninklijk besluit van 25 juni 2017 ‘betreffende de plaatsing en de algemene uitvoeringsregels van de concessieovereenkomsten’ (hierna: koninklijk besluit van 25 juni 2017), de algemene beginselen van transparantie, van gelijke behandeling van de inschrijvers, het beginsel *patere legem quam ipse fecisti*, de zorgvuldigheidsplicht, het beginsel van de onveranderlijkheid van de offertes, de artikelen 2.17, 2.18.1 en 2.18.2, alsook van bijlage 2 van de concessieleidraad, de kennelijke beoordelingsfout en machtsoverschrijding.

Het eerste onderdeel van het enig middel wordt door de verzoekende partij als volgt samengevat in haar verzoekschrift:

“In een eerste onderdeel verwijt de verzoekende partij de verwerende partij in wezen dat zij de prijs van 0,28 EUR/kWh die zij in de bij haar offerte gevoegde inventaris voor de enige post « Maximale Laaddienstprijs per kWh aan de e-rijder » had ingediend, met 0,01 EUR/kWh heeft verhoogd, terwijl de aanbesteder, behoudens een uitdrukkelijk door de regelgeving voorziene uitzondering, een offerte niet mag wijzigen.

De verzoekende partij verwijt de bestreden beslissing bovendien dat zij geen enkele formele motivering bevat die de aangebrachte wijziging verantwoordt. Aangenomen dat deze verhoging overeenstemt met de prijs die de verzoekende partij aan de optie « Parkeersensoren » had verbonden, merkt de verzoekende partij op dat niets in de concessieleidraad aankondigde dat die prijs zou worden opgeteld bij de prijs van 0,28 EUR/kWh die zij voor de enige post van de inventaris had ingediend, teneinde de offertes op het prijscriterium met elkaar te vergelijken.”

9. De verwerende partij werpt in de nota met opmerkingen in hoofddorde een exceptie van niet-ontvankelijkheid van het eerste onderdeel van het enig middel op, genomen uit een gebrek aan belang. Aangezien uit het administratief dossier blijkt dat er geen aanwijsbare elementen zijn waaruit blijkt dat de verzoekende partij mogelijks een andere prijs had opgegeven, bestaat geen reden om aan te nemen dat het middelonderdeel, zo het al ernstig zou zijn, aanleiding zou kunnen geven tot een wijziging in de finale rangschikking.

In ondergeschikte orde betoogt zij dat het eerste onderdeel van het enig middel niet ernstig is omdat de verzoekende partij wist of minstens behoorde te weten dat de prijs voor de verplichte optie ‘parkeersensoren’ zou worden betrokken bij de beoordeling op het gunningscriterium ‘prijs’, en wel om drie redenen, die achtereenvolgend in de nota met opmerkingen worden behandeld:

“a. De concessieleidraad laat geen twijfel bestaan dat de prijs voor de verplichte optie ‘parkeersensoren’ diende te worden opgeteld bij de “Laaddienstprijs” die diende te worden opgegeven in de inventaris bij de offerte, om te worden samengeteld tot de “Maximale Laaddienstprijs” die bij het gunningscriterium prijs zou worden beoordeeld. De verzoekende partij kan geen aberrante interpretatie van de concessieleidraad opdringen aan de verwerende partij.

b. De integratie van de verplichte optie in het gunningscriterium ‘prijs’ weerspiegelt het best de economische werkelijkheid.

c. De formele motivering inzake de verplichte optie in het gunningsverslag is sluitend.”

10. Ook de tussenkomende partij werpt in haar verzoekschrift een exceptie van niet-ontvankelijkheid van het eerste onderdeel van het middel op genomen uit een gebrek aan belang.

Wat de ernst van het eerste onderdeel van het enig middel betreft, doet zij gelden dat de handelswijze van de verwerende partij, waarbij de verplichte optie mee in rekening werd genomen bij de beoordeling van de offertes op basis van het gunningscriterium prijs voor overheidsopdrachten uitdrukkelijk wordt voorzien in artikel 87, § 1, derde lid, van het koninklijk besluit van 18 april 2017 ‘plaatsing overheidsopdrachten in de klassieke sectoren’, zodat niet valt in te zien dat een vergelijkbare handelwijze niet kon of mocht worden gevolgd door de verwerende partij bij de gunning van perceel 1 van de concessie.

Aangezien de motivering in de bestreden beslissing en het gunningsverslag duidelijk de handelswijze van de verwerende partij bij de beoordeling van het prijscriterium weergeeft, kan van een schending van de formelemotiveringsplicht volgens haar geen sprake zijn.

De maximale laaddienstprijz wordt volgens haar bepaald op basis van de laaddienstprijz opgegeven in de inventaris, maar niet per definitie uitsluitend, gelet op de verplichte optie “parkeersensoren”. Indien voor deze optie een meerprijs in de offerte wordt opgegeven, dient de laaddienstprijz opgegeven in de inventaris met deze meerprijs verhoogd te worden om de maximale laaddienstprijz te bekomen. De gevraagde meerprijs voor de optie behoort immers eveneens tot de “Offerte” van de inschrijver.

Het verhogen van de laaddienstprijz, die de inschrijver in de inventaris diende op te geven, met de meerprijs die de inschrijver vooropstelde voor de verplichte optie “parkeersensoren”, verandert de offerte ook niet, aangezien deze meerprijs is opgenomen in zijn offerte.

De verzoekende partij kan volgens haar ook niet beweren hierdoor verschalkt te zijn, nu zowel de verzoekende partij als de tussenkomende Partij, ingevolge de expliciete vraagstelling op dit punt van de verwerende Partij in de BAFO-fase, de gelegenheid kregen om duidelijk aan te geven of zij aan de optie

“parkeersensoren” al dan niet een meerprijs verbonden. Aangezien in de inventaris geen afzonderlijke post voor de optie was opgenomen en de concessieleidraad de inschrijvers evenmin verplichtte de meerprijs van de optie in de inventaris te vermelden, dan wel deze te verrekenen in de hierin op te geven laaddienstprijs, dienden de inschrijvers er zich volgens haar juist aan te verwachten dat hun eventuele meerprijs nog bij de laaddienstprijs geteld zou worden.

Beoordeling

11. Luidens artikel 55, § 1, van de wet van 17 juni 2016 worden concessies gegund op basis van objectieve criteria die voldoen aan de in de artikelen 24, eerste lid, 25, § 1, en 38 genoemde beginselen en die ervoor zorgen dat de offertes onder voorwaarden van daadwerkelijke mededinging worden beoordeeld, waardoor een algeheel economisch voordeel voor de aanbesteder kan worden vastgesteld.

Artikel 24, eerste lid, van dezelfde wet bepaalt dat de aanbestedende overheid zorgt voor de plaatsing en uitvoering van concessies overeenkomstig de beginselen van niet-discriminatie en gelijke behandeling van de ondernemers en dat zij op transparante en evenredige wijze handelt.

Het door de verzoekende partij geschonden geachte transparantiebeginsel heeft tot doel te waarborgen dat elk risico van favoritisme en willekeur door de aanbestedende dienst wordt uitgebannen. Het impliceert dat de voorwaarden en de nadere regels van de plaatsingsprocedure in de aankondiging of in de concessieleidraad duidelijk, nauwkeurig en ondubbelzinnig worden geformuleerd, opdat alle gemiddeld vakkundige inschrijvers bij inachtneming van de gebruikelijke zorgvuldigheid de precieze betekenis kunnen begrijpen en deze op dezelfde manier kunnen interpreteren, en de aanbestedende dienst in staat is metterdaad na te gaan of de offertes van de inschrijvers beantwoorden aan de criteria die op de betrokken opdracht van toepassing zijn.

De aanbestedende overheid dient aldus zowel bij het vaststellen van de gunningscriteria in de concessieleidraad, als bij het verstrekken van inlichtingen over dit opdrachtdocument aan de inschrijvers, de nodige zorgvuldigheid aan de dag te leggen, onder meer om te vermijden dat de opdrachtdocumenten voor dubbele interpretatie vatbaar zijn.

12. De verzoekende partij voert in essentie aan dat de verwerende partij, in strijd met onder meer de opdrachtdocumenten en het transparantiebeginsel, de prijs van 0,01 euro per kWh die zij aan de optie ‘parkeersensoren’ heeft verbonden, bij de door haar in de inventaris opgegeven laadprijs van 0,28 euro per kWh heeft opgeteld voor de beoordeling van het prijscriterium, waardoor haar finale offerte uiteindelijk als tweede werd gerangschikt, na de finale offerte van de tussenkomende partij.

13. De te dezen relevante bepalingen van de concessieleidraad waar de partijen zich op beroepen werden hoger reeds weergegeven onder het feitenrelaas. Er wordt naar verwezen.

14. Op het eerste gezicht is er sprake van een duidelijk verschil in interpretatie van de concessieleidraad tussen de verzoekende partij, enerzijds, en de verwerende partij en de tussenkomende partij, anderzijds, over wat wordt bedoeld met ‘maximale laaddienstprijis’. Volgens de ene mag de prijs opgegeven voor de verplichte optie van de parkeersensoren niet worden meegerekend voor de bepaling van het prijscriterium ‘maximale laaddienstprijis’, volgens de anderen wel.

15. De verwerende partij werpt in de nota met opmerkingen op dat in de prijsinventaris de laaddienstprijis per kWh aan de e-rijder moet worden opgeven, te onderscheiden van de maximale laaddienstprijis.

Hoewel de concessieleidraad op het eerste gezicht een aantal aanknopingspunten lijkt te bevatten die de interpretatie van de verwerende partij

kunnen ondersteunen, wordt de lezing die de verwerende partij aldus geeft aan de bepalingen van de concessieleidraad op het eerste gezicht aan het wankelen gebracht door wat is opgenomen onder de omschrijving van het gunningscriterium “prijs” in de concessieleidraad, waar onder meer wordt gesteld:

“In het kader hiervan dient de Inschrijver aan te geven welke maximale Laaddienstprijz (uitgedrukt in euro per kWh met twee cijfers na de komma, exclusief BTW) gehanteerd zullen worden aan de normale Laadpalen per Perceel (cluster van regio’s) waarop hij inschrijft. Deze maximale laadprijzen per Perceel dienen ingevuld te worden op het offerteformulier (Bijlage 1 – Offerteformulier) en de Prijsinventaris (Bijlage 2 – Prijsinventaris)” (onderlijning toegevoegd).

De tabel in bijlage 2 ‘Prijsinventaris’ waarin de ‘laaddienstprijz per kWh aan de e-rijder’ dient te worden opgegeven als enige post, vermeldt als hoofding van de eerste kolom ‘Prijscriterium’.

De verzoekende partij wijst op het eerste gezicht ook terecht naar het antwoord op vraag 71 in de nota van inlichtingen waarin over de maximale stijging van 0,01 euro per kWh die in het bestek wordt vermeld voor de integratie van parkeersensoren zoals voorzien in de verplichte optie 2 wordt gesteld dat “desgevallend [...] deze meerkost [mag] verrekend worden bovenop de maximale Laaddienstprijz”.

Voormelde bepalingen en voormeld antwoord lijken veeleer de interpretatie van de verzoekende partij te ondersteunen dat naast de maximale laaddienstprijz die moet worden opgenomen in de inventaris, de prijs van de parkeersensoren staat. De Raad van State kan hieruit in elk geval geen “aberrante lezing van de concessieleidraad” afleiden, zoals de verwerende partij voorhoudt.

16. De verwerende partij kan op het eerste gezicht niet worden gevolgd dat de concessieleidraad geen twijfel liet bestaan dat de prijs voor de verplichte optie ‘parkeersensoren’ diende te worden gevoegd bij de laaddienstprijz om te worden samengeteld tot de maximale laaddienstprijz. De verzoekende partij kon op het eerste gezicht ook de mening zijn toegedaan dat de prijs van de

verplichte optie níét zou worden gevoegd bij de maximale laaddienstprijis voor de bepaling van het prijs criterium. Was dat niet de intentie van de verwerende partij, dan lijkt de verzoekende partij in elk geval op het verkeerde gezet door de voormelde bewoordingen in de concessie leidraad en de nota van inlichtingen, ook al zou de tussenkomende partij de interpretatie van de verwerende partij hebben gevolgd.

17. Op het eerste gezicht was er op dit punt dan ook een gebrek aan duidelijkheid in de concessie leidraad waardoor één van de twee gunningscriteria, met een weging van 40 punten, op een verschillende manier kon worden geïnterpreteerd en, zoals blijkt uit de stukken van het administratief dossier, ook tot verschillende interpretaties bij de inschrijvers lijkt te hebben geleid.

18. De verwerende partij lijkt ook niet te kunnen worden bijgeval len in haar verweer dat de verzoekende partij niet is opgetreden als een zorgvuldige inschrijver, omdat zij bij interpretatie problemen de verwerende partij om opheldering kon verzoeken.

Op het eerste gezicht getuigt het niet van een gebrek aan gebruikelijke zorgvuldigheid in hoofde van de verzoekende partij dat zij van oordeel was, op grond van de bewoordingen van de concessie leidraad en het antwoord 71 van de nota van inlichtingen dat daarmee congruent was, dat haar invulling van het begrip ‘maximale laaddienstprijis’ te volgen was zonder dat zij daarover de verwerende partij nog bijkomend diende te bevragen. De uitdrukkelijke instructie om de ‘maximale’ prijs in de inventaris in te vullen, samen met de vermelding dat de meerkost desgevallend mag worden verrekend “bovenop” de maximale Laaddienstprijis, leidt ertoe dat te dezen niet lijkt te kunnen worden gesproken van een voor een normaal en voorzichtig handelend inschrijver kenbare tegenstrijdigheid.

Ook de vraagstelling van de verwerende partij in de BAFO-fase doet hier op het eerste gezicht niet aan af.

19. De verwerende partij wijst er tevens op dat de verzoekende partij wist of minstens behoorde te weten dat de prijs voor de verplichte optie ‘parkeersensoren’ zou worden betrokken bij de beoordeling van het gunningscriterium ‘prijs’ omdat de integratie van de verplichte optie in het gunningscriterium ‘prijs’ het best de economische werkelijkheid zou weerspiegelen nu het in dit dossier duidelijk is dat de stad Mechelen de verplichte optie zal lichten en in het kader van de gunning van overheidsopdrachten artikel 87, § 1, derde lid, van het koninklijk besluit van 18 april 2017 hiertoe zelfs in een wettelijke verplichting voorziet.

Die omstandigheid lijkt op het eerste gezicht evenwel geen afbreuk te doen aan het gegeven dat de verzoekende partij minstens omwille van de gehanteerde bewoordingen in de concessieleidraad en antwoord 71 van de nota van inlichtingen om begrijpelijke redenen dwaalde over de inhoud van het concept ‘maximale laaddienstprijz’.

Dat de verwerende partij mogelijk bij analogie toepassing kon maken van de regeling vervat in artikel 87, § 1, derde lid, van het koninklijk besluit van 18 april 2017, zoals van toepassing in geval van gunning van overheidsopdrachten bij openbare of niet-openbare procedures, toont op het eerste gezicht niet aan dat de verzoekende partij te dezen de concessieleidraad, mede in het licht van de verstrekte toelichting, in die zin diende te begrijpen.

20. Uit wat voorafgaat volgt dat de verwerende partij niet op transparante en zorgvuldige wijze lijkt te hebben gehandeld, waardoor inschrijvers een verschillende interpretatie konden geven aan het prijscriterium. Dienvolgens lijkt de bestreden beslissing tot stand te zijn gekomen met schending van artikel 24, eerste lid, van de wet van 17 juni 2016, alsook van artikel 55, § 1, van die wet, en het zorgvuldigheidsbeginsel.

21. Luidens het te dezen toepasselijke artikel 14 van de wet van 17 juni 2013, waarnaar artikel 15, eerste lid van diezelfde wet verwijst voor

vorderingen tot schorsing, moeten de beweerde schendingen de verzoekende partij benadelen of dreigen te benadelen. Het staat aan de Raad van State te oordelen of een verzoeker die een zaak voor hem brengt, doet blijken van een belang bij het aangevoerde middel. De Raad van State dient er evenwel over te waken dat het belangvereiste niet op een buitensporig restrictieve of formalistische wijze wordt toegepast.

Uit de bestreden beslissing en het verslag van nazicht zelf blijkt dat de litigieuze wijze van beoordeling van het prijs criterium door de verwerende partij tot gevolg heeft gehad dat de offerte van de tussenkomende partij de hoogste totaalscore behaalde voor perceel 1.

De verzoekende partij blijkt door de vastgestelde schendingen ook te zijn benadeeld nu niet blijkt dat zij bij indiening van haar offerte als normaal zorgvuldige inschrijver de juiste draagwijdte van het prijs criterium voor perceel 1 kon inschatten en haar de waarborg werd ontzegd dat alle inschrijvers dit criterium op dezelfde wijze konden interpreteren.

De verzoekende partij blijkt dan ook wel degelijk belang te hebben bij het eerste onderdeel van het enig middel. De exceptie van gebrek aan belang zoals opgeworpen door de verwerende partij en de tussenkomende partij wordt verworpen.

22. Het eerste onderdeel van het enig middel is in de aangegeven mate ernstig.

VIII. Besluit

23. Het eerste onderdeel van het enig middel is in de aangegeven mate ernstig gebleken. De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt dan ook ingewilligd.

BESLISSING

1. Het verzoek van de bv Q. tot tussenkomst in het administratief kort geding wordt ingewilligd.

2. De Raad van State beveelt de schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de beslissing van het college van burgemeester en schepenen van de stad Mechelen van 18 augustus 2026 waarbij perceel 1 ‘stad Mechelen’ van de concessie voor diensten met als voorwerp ‘het leveren, installeren, overnemen, onderhouden en exploiteren van publiek toegankelijke normale Laadinfrastructuur voor Elektrische Voertuigen in Mechelen en Leuven’ aan de bv Q. wordt gegund.

Dit arrest is uitgesproken op zes oktober tweeduizend zesentwintig, door de Raad van State, XIVE kamer, samengesteld uit:

Inge Vos,
bijgestaan door

Johan Pas,

De griffier

Johan Pas

staatsraad, waarnemend voorzitter,

griffier.

De voorzitter

Inge Vos